

TẬP 17

HỒI 170

Quyết Chiến

Nhìn sang những yêu quái mới được sinh ra, hình dáng dường như có vài phần lang độc, nửa thân màu trắng, nửa thân thì tuyệt nhiên là màu đen, xem ra có phần cổ quái, mà nhìn kỹ lại có vẻ hoạt kê. Như thấy mấy tên đạo sĩ đệ tử đang nhìn nó mà cười, con quái vật to lớn khủng khiếp này từ ngược đầu lên, đột nhiên nộ gầm lên một tiếng, cái miệng to lớn há rộng, một luồng khí đen như gió lớn từ bên trong phun ra, hướng về ba người đang lao đến.

Đạo Huyền chân nhân là hạng người nào, luồng khí tự nhiên không thể làm khó gì được, thân ảnh vụt cao lên mấy trượng, đồng thời xung quanh người phát ra ba sắc hào quang thanh, kim, hồng hộ thân. Có điều luồng hắc khí đó trên Vân Hải này, lẫn trong gió mây, cứ không ngừng ngưng kết lại không tan, từ rất xa cũng có thể ngửi thấy những mùi hôi thối, hiển nhiên là cực độc vô bì.

Cùng lúc đấy, đứng trên đầu con quái vật, Thần Thú sắc diện vô cảm song thủ từ từ chuyển động, tư thế quỷ dị, động tác quỷ quái, dường như là những động tác của tiên nhân khi cúng bái trời đất từ thời thượng cổ xa xưa. Tùy vào từng động tác mà dường như một luồng khí lực kỳ quái vô hình cuộn cuộn bay tới, hắc vân lại một lần nữa tụ hợp lại, tối đen như mực, những tia sét chằng chịt trong đám phong vân, những tia sáng le lói chiếu sáng tầng tầng lớp lớp đám mây đen quỷ dị.

Đám người dưới đất như bị hút hồn lại, ngạc nhiên không biết đây là loại yêu thuật gì, chỉ là từ khi Thú Thần xuất hiện tất cả vu thuật quái dị này đều mang đến những kiếp họa lớn lao, chấn động nhân tâm, trong lòng mọi người đột nhiên nảy sinh nỗi sợ hãi.

Trên không trung, Đạo Huyền chân nhân nheo mày lại, đột nhiên giơ tay ra lệnh cho tất cả trưởng lão lùi lại đằng sau.

Đám hắc vân càng lúc càng xà thấp xuống, cuối cùng cũng có người phát hiện kinh ngạc kêu lên, đám mây càng ngày càng xà thấp xuống, cuối cùng từ cửu thiên cao vọi vọi xà xuống đến phạm thế nhân gian bao trùm lấy Thú Thần và Ác Linh to lớn, trong ánh mặt kinh ngạc của mọi người.

Hắc vân mặc dù chỉ bao trùm lấy một phạm vi vài chục trượng, nhưng cũng khiến đám người chính đạo phải rút lui về sau, mà phần lớn đám quái vật trên Hải Vân bị đám mây bao trùm lấy. Đạo Huyền chân nhân từ từ hạ xuống, đứng cách đám hắc vân độ mười trượng, sắc mặt cực kỳ trầm trọng, chằm chằm nhìn vào đám mây đang cuộn cuộn.

Giờ khắc này, trên Vân Hải quảng trường dường như tất cả đều như nín thở, chỉ là, sự yên tĩnh này cuối cùng cũng không thể duy trì quá lâu. Đám hắc vân càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, đến ngay cả những kẻ đứng xa nhất thời khắc này cũng có thể cảm giác thấy bên trong đó có một luồng yêu lực mạnh mẽ đang cuộn cuộn trào ra.

Cuối cùng, đám khí đen to lớn đó cũng xuất hiện một lỗ hổng nhỏ hướng về phía Đạo Huyền chân nhân.

Không một chút ánh sáng, dường như là sự hắc ám vĩnh hằng, lỗ hổng đen ngòm lạnh lùng hướng về phía trước, vân khí xung quanh đột nhiên như bị hút vào nó, miệng lỗ đen càng lúc càng lớn, từ một tắc hóa thành một thước, từ một thước biến thành một trượng, chỉ trong một thời gian ngắn, bên trong lỗ đen, một diện mục ác thú dữ tợn, vô cùng khủng bố thấp thoáng trước mặt ba vị thủ lĩnh chính đạo.

Từ tận sâu trong đó, một tiếng gầm thét kinh hồn đột nhiên phát ra!

Lập tức, toàn bộ Thông Thiên Phong như bị chấn động, thân ảnh khủng bố đó hóa thành huyết sắc, từ trong lỗ đen thăm thẳm vọt ra bổ thẳng vào ba người Đạo Huyền chân nhân.

Tất cả mọi người cùng thất kinh!

Thú Thần đứng trên đỉnh của đám mây, ngẩng mặt hú dài, y phục phần phật bay trong cuồng phong, đám quái vật phía dưới cũng gầm lên, thanh thế cực lớn, như ngọn đại sơn đè lên đám người chính đạo!

Có điều, công phu này trong con mắt của Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân, Dịch Vân Lam ba người đệ nhất đẳng cao nhân tu đạo vốn dĩ đã nhìn thấy sự đáng sợ dữ tợn toát ra từ dục huyết toàn thân của Thần Thú, thế nhưng điều đáng sợ hơn cả đó chính là yêu lực cao cường của hắc, "Thuần Hỏa Chi Diễm" của Vân Dịch Lam vừa rồi vốn dĩ đã khiến hắc bị thương, vậy mà giờ đây đã vô tòng vô tích. Giờ phút này mây đen đã tản mát, ẩn ẩn hiện hiện có thể nhìn thấy đám yêu vật đằng sau lưng, giữa làn mây đen, đồng hành cốt thú yêu chất chồng như tòa núi phủ phục dưới đất như lá khô.

Lúc này, thân hình to lớn đó giờ nanh múa vuốt, che kín cả bầu trời, âm ảnh trong chớp mắt bao trùm lên đầu của ba vị cao nhân, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt đánh lại,

đang lúc định ngênh đỡ thì đột nhiên Phổ Hoằng thượng nhân đột nhiên kêu lên: "Nhị vị đạo huynh, xin lùi về sau."

Nói rồi, thân hình Phổ Hoằng thượng nhân dịch về phía trước hai bộ, đối mặt với bóng âm ảnh to lớn vô bờ trên đầu, từ xa nhìn tới, Phổ Hoằng nhỏ như một con kiến trong sóng nước.

Một luồng đạo quang màu vàng đột nhiên từ tay thượng nhân phát ra, chẳng khác nào ánh sáng mặt trời xuyên qua đám mây đen!

Trên sắc mặt của vị cao tăng đắc đạo ẩn hiện sự bi thương, song thủ bất quyết, luồng kim quang từ tay thượng nhân từ từ biến lớn, chớp mắt bắn ra ngàn vạn đạo kim quang vào đám mây. Giữa luồng kim quang, một pháp bảo hình tròn như vòng kim luân từ từ dâng khởi, kim quang xán lạn, ánh vàng kim loại hòa hợp, đường kính một thước trái đều, ngoài rìa là những kim thân pháp tướng của chư vị La Hán, vây quanh chân thân pháp tướng của Phật Tổ đang chấp tay, từ bi phổ độ chúng sinh.

Từ xa, vô số chúng nhân dường như cùng một lúc ngạc nhiên thốt lên!

"Đại Bi Kim Luân...!"

Dưới pháp bảo Phật môn, kim quang dường như chói sáng vô bì, với pháp lực của Phổ Hoằng thượng nhân, đạo kim quang này chói lợi hơn tất cả kim quang mà chúng đệ tử vừa phát ra. Mà dưới ánh kim quang, vô số chân ngôn Phật tự lúc ẩn lúc hiện càng tôn thêm vẻ trang nghiêm từ bi, không gian thuần khiết tẩy sạch mùi ô uế mà đám xú khí phát ra.

Chỉ là, mặc dù đối mặt với pháp bảo Phật môn bất thế, nhưng từ sâu thẳm đám mây đen yêu khí vẫn bùng bùng tuôn trào, tràn ngập sát khí của ác linh quái thú, Thần Thú vẫn đứng yên không một chút e dè, từ trên cao bổ xuống, lao thẳng vào đạo kim quang.

Dường như ngoài mọi sự dự liệu, sau cú va chạm giữa cực đại âm khí và đạo kim quang huy hoàng vô bì, tuyệt nhiên không một chút âm thanh, không một cảnh tượng kinh thiên động địa, luồng kim quang từ từ chuyển động, từ bốn phương tám hướng bao vây lại, mà đám hắc khí vốn dĩ tràn ngập trời đất dần dần thu nhỏ lại. Sau cùng bị ép lại chỉ mười phần không được một hai.

Hắc khí dường như càng bị thu nhỏ thì xú khí càng thêm nồng nặc, ẩn hiện trong đó những tiếng gầm thét của thú dữ, hóa thành một mũi tên vọt thẳng lên trời phá tan vô số bình phong kim quang bắn thẳng tới phía trước mặt Phổ Hoằng thượng nhân.

Lãnh khí thâm thâm, diện mạo hung ác, dường như trước mặt ẩn hiện bên trong nơi tận sâu của hắc ám. Phổ Hoàng thượng nhân nhắm chặt mắt, hai tay bắt quyết, miệng lầm rầm niệm Phật chú, nhẹ mà nhanh, như lời ca mà không phải là lời ca, như lời nói mà không phải là lời nói. "Đại Bi Kim Luân" đang chuyển động dần dần tản phát thành vô số "Đại Bi Kim Luân", từ trên đầu rớt xuống, hóa thành chân thân Phật Tổ cùng pháp tướng chư vị La Hán chặn trước mặt Phổ Hoàng thượng, cùng đối mặt với luồng bạo xú yêu khí.

Trong luồng kim quang, sắc mặt vừa bị thương vừa giận dữ, bị thương vì thương hại thiên hạ vạn vật, giận dữ cho sự tàn bạo của đồ ma hung lãng, ai biết được, đâu mới là chân diện của Phật Tổ.

Tiếng niệm kinh trầm trầm, từ nhỏ hóa lớn, chớp mắt đã tràn ngập thiên địa!

Kim quang huy hoàng bắn ra, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào đó, như những ngọn lửa Phật pháp đầy trời thiêu đốt tất cả, từ giữa không trung một vòng tròn kim sắc cực lớn hiện ra. Trên Vân Hải quảng trường, chúng nhân không khỏi kinh ngạc, ngưỡng mộ pháp lực vô bì của Phật pháp khi được chiêm ngưỡng cảnh tượng hùng vĩ đó.

Tuy nhiên, chúng nhân miệng há hốc mắt tròn lên vì ngạc nhiên, bởi đám hắc khí kỳ quái dưới sự không chế của pháp lực vô biên của nhà Phật mà vẫn như một cây hắc trâm chọc thủng ánh sáng huy hoàng cường liệt của ngàn vạn đạo kim sắc quang mang.

Sắc diện bị thương của Phật Tổ, đột nhiên bị xé rách bởi một luồng hắc khí, dường như đồng thời những tiếng tụng kinh cũng ngừng bật, sự huyền ảo trên không trung cũng yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt tất cả mọi người, lập tức đều chăm chú nhìn vào hai đại thân ảnh trên cao.

Sắc mặt Phổ Hoàng thượng nhân, hiện rõ sự khổ sở, mà đám hắc khí cũng nhanh chóng hóa lớn, dần dần hiện ra thân ảnh của Thần Thú.

Đám hắc khí càng ngày càng dữ dội, chúng nhân chính đạo thất sắc, từ xa nhìn lại, khuôn mặt Thần Thú vẫn vô cảm, hai con mắt vẫn lạnh lùng. Phía trên kim luân, diện mạo của Phật Tổ bắt đầu xuất hiện những vết hắc khí kỳ quái, càng lúc càng rõ ràng, nét mặt vốn dĩ hòa bình, bị thương giờ đây đầy vẻ xú khí, càng lúc càng hung tợn.

Phổ Hoàng thượng nhân sắc mặt đại biến, lầm rầm niệm chú, tăng bào tự nhiên phồng lên, thân hình chuyển động. Dường như bị kích động, kim quang đầy trời đột nhiên hồi chuyển, nhanh chóng kết thành một quả cầu kim sắc phía trước mặt Phổ

Hoàng thượng nhân, to bằng nắm tay, nóng bỏng như mặt trời, từ xa cũng có thể cảm thấy uy lực kinh người của Phật Pháp.

Trên không trung, lại nổi lên những tiếng tụng kinh trang nghiêm.

Khối cầu kim sắc từ từ bay về trước dưới sự dẫn động của Phật gia pháp lực, khiến cho đám hắc khí dần dần tan biến, bắt đầu lấy lại thế cân bằng. Thù Thần dường như cảm nhận được điều gì, sắc mặt chợt biến.

Mắt nhìn khối cầu hòa nhập với Đại Bi Kim Luân, thời khắc đó, kim quang lóe sáng của pháp bảo Kim Luân đột nhiên chói lòa, như một đạo bá quang cuối cùng cũng phát ra, như hỏa sơn nhiều năm yên ắng đột nhiên phun trào, kèm theo vô số chân ngôn chư Phật, theo đó phóng ra.

Sát na đó, cả bầu trời biến thành một vùng biển kim sắc, kim quang mãn thiên, lấp át tất cả màu sắc khác. Dường như trong hào quang huy hoàng cực đỉnh đó, không một yêu ma nào có thể tồn tại.

Ngoại trừ, một ngón tay ẩn hiện trong đó!

Bên trong sâu thẳm của kim quang, dường như vẫn tồn tại một sợi hắc khí, nhỏ bé như một làn khói mong manh, từ từ bay lên, lúc ẩn lúc hiện, nhẹ nhàng bay tới điểm lên giữa hai hàng lông mày trên khuôn mặt đầy vẻ hiền hòa từ bi của Phật Tổ.

Điểm đó, như sợi chỉ trên mặt biển, so với Phật quang mãn thiên, dường như không ảnh hưởng gì. Thế nhưng sắc mặt Phổ Hoàng thượng nhân lại sạm lại. Thống khổ vô cùng.

Cùng đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy điều đó, đột nhiên thiên địa dao động, Phật quang rối ren, Phổ Hoàng thượng nhân thổ ra một bùm máu tươi ứa đầy cả pháp bảo kim luân trước mặt.

Cường phong nổi lên, phá tan sự yên tĩnh của trời đất, ánh kim quang cũng dần dần tiêu tán. Phổ Hoàng thượng nhân hai môi run run, thân hình dường như cũng không vững, lùi lại một bước, Pháp Tướng phía sau thấy sự không hay bay vọt lên, đỡ lấy người thượng nhân.

Phổ Hoàng thượng nhân nhẹ nhàng cười khổ, hướng về phía hư không, chấp tay nói: "Thí chủ pháp lực cao cường, bình sinh lão nạp chưa từng nhìn thấy, bội phục, bội phục!"

Trên đỉnh Thông Thiên Phong của Thanh Vân Môn, vô số chính đạo đệ tử huyền não một phen

Trên không trung, kim quang dần tiêu tán, hắc khí trùng sinh, như từ hư không tuôn trào, một tiếng gầm lớn, con ác linh yêu thú to lớn đột nhiên trùng sinh hiện thân, thật không biết một thân hình to lớn như vậy, trong trận đấu pháp kịch liệt vừa rồi tại sao không nhìn thấy bóng dáng nó, mà giờ đây lại đột nhiên xuất hiện

Mà trên đầu nó, nhân vật khiến cho người trong khắp chính đạo không thể không kinh ngạc, sắc mặt càng lúc càng trắng dã, lần đầu tiên trên khuôn mặt lạnh lùng đó phảng phất xuất hiện vẻ mệt mỏi, chỉ có ánh mắt hắc, vẫn lạnh lùng như thường. Có điều khi nhìn về đám người Phổ Hoằng thượng nhân, trong đôi mắt đó có chút dao động, lạnh lùng hừ lên một tiếng: "Trung Thổ tu chân chi thuật, quả nhiên có chỗ bất phàm."

Phổ Hoằng thượng nhân nhè nhẹ lắc đầu, định khuyên nhủ một vào câu, thế nhưng nhìn diện mạo đối phương, biết rằng có nói cũng vô dụng, liền dựa vào đám Pháp Tướng, lùi ra.

Trong ba vị thủ lĩnh chính đạo, thì đã có hai vị bị yêu nhân lai lịch thân bí kỳ quái đã thương, nhất thời người người trên Thông Thiên Phong lắc đầu biến sắc. Ngàn vạn con thú thì cùng nhau gầm rú lên ra chiều vui mừng.

Đúng lúc đó, một tiếng gầm phát ra từ phía sau đám người. Bên trong Hàn Băng đầm dưới Ngọc Thanh Điện, đột nhiên xuất hiện một cột nước xoáy, thủy thế cực mạnh, càng lúc càng xoay nhanh, như rồng gầm hổ gào, át hết âm thanh của gầm rú của đám quái thú.

Chỉ thấy bên trong Hàn Băng đầm, một cột nước khổng lồ hướng lên trời mà bắn lên, cao đến mười trượng, phía trên cột nước đó, thần thú trấn sơn của Thanh Vân Sơn linh tôn Thủy Kỳ Lân xuất hiện.

Đám Thanh Vân đệ tử trên Thông Thiên Phong trước thì kinh ngạc, sau thì reo hò vui mừng, tinh thần phấn chấn. Hình ảnh Thủy Kỳ Lân trong mắt mọi người đang ngẩng đầu hướng lên trời xanh gầm lên một tiếng, vẫy vẫy đuôi, bay khỏi trụ nước, nhẹ nhàng đáp lên một đám mây.

Trụ nước đột nhiên như không còn ai khống chế, đổ ập xuống như một trận mưa, đám đệ tử chính đạo ở gần tránh không kịp, toàn thân ướt sũng.

Thế nhưng mọi người giờ khắc này cũng chẳng thèm để ý đến điều đó, mọi con mắt đều hướng lên trời xanh. Thủy Kỳ Lân nộ mục long lanh, gầm thét không dứt, trên không một thân ảnh mặc áo bào màu lục, từ từ hạ xuống, bên cạnh Thủy Kỳ Lân, đứng đối diện trước mặt Thần Thú.

Đạo Huyền chân nhân!

Khuôn mặt lạnh lùng của Thần Thú vẫn không thay đổi, ánh mắt hết nhìn Đạo Huyền chân nhân, rồi lại đến Thủy Kỳ Lân đang gằm thét, mà Thủy Kỳ Lân đối với tên yêu quái này, hiển nhiên là không có một chút hảo cảm, dáng vẻ như càng hung ác, nhe răng gằm thét lên hồi.

Trong tiếng gằm thét, Thủy Kỳ Lân ngẩng đầu, phát một đạo thanh quang, từ trong miệng thổ ra một thanh trường kiếm thoát nhìn tưởng là bằng đá mà không phải, từ từ bay lên không trung, Đạo Huyền chân nhân giơ tay phải ra bắt lấy thanh kiếm.

Thời khắc đó, đột nhiên toàn bộ Thanh Vân Sơn đột nhiên yên tĩnh lạ thường, một lúc sau cả bầu trời bị chấn động bởi tiếng gằm thét của Thủy Kỳ Lân và tiếng hoan hô khản giọng như triều dâng nước lũ của chúng nhân.

Tru Tiên Cổ Kiếm!

Bất khả nhất thế trong truyền thuyết, Tru Tiên Cổ Kiếm không gì chống đỡ nổi, tiên khí vô thượng trừ yêu diệt ma của chính đạo, mười năm sau, cuối cùng lại xuất hiện.

Một ánh sáng từ thanh cổ kiếm trong truyền thuyết phát ra, như dòng nước ôn hòa nhẹ trôi, chiếu rọi người Đạo Huyền chân nhân. Chúng nhân phía dưới như reo hò, Đạo Huyền chân nhân nắm chặt lấy cán kiếm, thân hình không hiểu vì sao đột nhiên chấn động, sau đó, ông lại dùng lực kềm chế, nắm chặt Tru Tiên Cổ Kiếm trong tay.

"Thần kiếm trời ban, tru sát tà ma!"

Đạo Huyền chân nhân diện mục như thường, thần sắc hòa bình, chỉ là tay giơ thanh kiếm, chỉ thẳng vào Thần Thú, trong con mắt của mọi người, lão giống như một tiên nhân không thể khi mạn.

Dưới Tru Tiên Cổ Kiếm, vô số người hò reo. Phía trước Tru Tiên Cổ Kiếm, Thần Thú hai mắt nhìn chăm chú, lại chầm chầm nhìn Đạo Huyền chân nhân, đột nhiên nét mặt lạnh lùng phát triển biến hóa, y chỉ lắc lắc đầu mà cười lớn, tiếng cười như chế nhạo thiên địa, lấn át mọi thanh âm. Trong đó dường như pha lẫn mấy tiếng ho.

"Hảo kiếm, hảo kiếm!" Thú thần vỗ tay, liền sau đó, trong giọng nói thêm mấy phần châm biếm: "Thanh kiếm này hung lệ vô thượng, đến ta cũng còn kém mấy phần, vậy mà không ngờ lại xuất hiện trong tay hạng người này, thật là... ha ha ha..."

Hắn không nói tiếp, mà dường như trông thấy một chuyện nực cười nhất thế gian, không ngừng cười lớn, khiến cho mọi người ngạc nhiên nhìn nhau.

Mắt nhìn thân ảnh điên cuồng, Đạo Huyền chân nhân diện mạo không đổi, cũng không nói nửa lời, chỉ thâm thâm hít sâu, đôi mắt lim dim từ từ mở to, bắn ra những tia nhìn sắc lạnh.

Thủy Kỳ Lân gầm thét vang trời!

Tiếng cười Thú Thần đột nhiên ngừng bật, sắc mặt lộ vẻ cẩn trọng, nhìn thẳng vào đối phương.

Phía dưới, mọi người dường như nín thở, ai cũng biết rằng trận đấu pháp giữa hai người đã là trận quyết chiến cuối cùng.

Kết quả tối hậu của trường hạo kiếp này, cuối cùng cũng đã tới!

- o O o -